

TESSA BAILEY

De make-over

Karakter Uitgevers B.V.

I

Jezus.

Georgette Castle stopte de gestolen sleutel terug in haar zak en vertrok even haar gezicht toen de deur van het appartement kraakte bij het openen. Lege bierblikjes rolden over de vloer toen ze de deur verder open duwde en de verschaalde geur van ongewassen man kwam haar tegemoet en sloeg op haar keel. Haar oudere broer had haar nog geprobeerd te waarschuwen. Had ze geluisterd? Nee. Luisterde ze ooit? Nog eens nee.

Maar dit keer was Georgie er echt van overtuigd geweest dat Stephen zich vergiste. Het leek onmogelijk dat hét honkbaltalent van het dorp zo diep en zo snel kon zinken. Nog geen twee jaar geleden had ze Travis Ford live op televisie een winnende homerun zien slaan tijdens de *World Series*, samen met de rest van het dorp, verzameld onder de nieuwe flatscreen in Grumpy Tom's. Het kon niet anders dan dat Travis na zijn prachtige collegearrière aan Northwestern professional zou worden.

Niemand die de blessure had zien aankomen. En Travis al helemaal niet.

Na een jaar van fysiotherapie en van het ene team naar het andere doorgeschoven te zijn, was Travis teruggekomen naar Port Jefferson. Georgie zag nog de pijn in zijn ogen tijdens de slecht bezochte persconferentie waarin hij op achtentwintigjarige leeftijd zijn pensioen aangekondigd had. Natuurlijk had hij geglimlacht. Had hij grapjes gemaakt over hoe hij nu zijn golftalent zou kunnen oppoetsen. Maar Georgie was al sinds haar puberjaren verliefd op Travis Ford en wist wel beter. Elke uitdrukking op zijn gezicht stond in haar geheugen gegrift, zijn naam stond gekrabbeld op elke bladzijde van haar dagboek, veilig verstopt onder de planken van haar slaapkamervloer. Over vijftig jaar, als ze zou terugkijken op haar jeugd, zou ze zich Travis nog altijd herinneren, staand op

het thuishonk van het honkbalveld van de middelbare school, zijn helm even optillend om te herschikken, waardoor een lok van zijn donkerbruine haar even opwaaide, voordat het weer bedekt werd.

Heldhaftig, verrukkelijk, karaktervol, en onmogelijk arrogant. Travis Ford toen.

Hoe zou hij nu zijn?

‘Hallo?’ riep Georgie in de donkere woning. ‘Is daar iemand?’

Ze schopte een plastic zak vol afhaalbakjes aan de kant en sloot de deur achter zich, waarna ze het appartement verder in liep. Blijkbaar had Stephen ook al een bezoekje aan zijn jeugdvriend gebracht, te zien aan de onaangeraakte gezonde shakes en de lichttherapielamp. Hij had tenminste geprobeerd om tot Travis door te dringen. Net als mensen van de kerk, oude honkbalcoaches en handtekeningjagers. Maar in plaats van zich terug te laten lokken naar het licht, was hij blijven zwelgen in zijn ellende.

Georgie had een beter plan.

‘Hé, eikel!’ Aangekomen in de woonkamer bukte ze zich om een beker gesmolten ijs op te pakken, haar lippen gekruld tot een glimlach. Perfecte munitie.

Georgie mocht dan misschien, in Travis’ afwezigheid, de rijpe leeftijd van drieëntwintig bereikt hebben, ze zou altijd dat irritante kleine zusje blijven. Geen titel die ze zichzelf gegeven had. Maar wel één die ze als kind zo’n duizend keer had moeten aanhoren en dat imago kleefde nog steeds aan haar. Dus wat kon je dan beter doen dan je er maar naar gedragen? Medelijden had niet gewerkt bij Travis. En daarom zou ze nu met haar eigen methode proberen om tot hem door te dringen.

Een vloerplank kreunde onder haar voet toen ze de slaapkamer in stapte, waar ze Travis naakt op zijn buik boven op de dekens aantrof, zijn kenmerkende donkerbruine haar verwilderd rondom zijn hoofd. Bijna zonk de moed haar in de schoenen en ze liet de beker vanille-ijssoep zakken. Belachelijk dat haar hart plotseling tekeer ging en het speeksel in haar mond opdroogde. Het was maar een paar billen. Je kon zo het internet opgaan en billen bij de vleet

zien. Halleluja voor het internet, nu ze erover nadacht. Wat een uitvinding was dat toch.

Maar toch. In combinatie met Travis' aanzienlijke lengte en zijn van nature atletische bouw, compleet met spierballen en donkere, mannelijke beharing... nou ja, zijn billen waren misschien gewoon veel mooier dan andere billen. Iedereen die ze kende met een voorkeur voor mannen was het daarmee eens. Travis Ford was fenomenaal.

Alleen niet vandaag. En eigenlijk de hele afgelopen maand al niet, sinds hij vroegtijdig naar huis teruggekeerd was.

Georgie bracht de beker ijs weer omhoog en nam even de tijd om na te denken over de taak die haar wachtte. Dit zou niet makkelijk worden. Diep vanbinnen wilde ze gewoon haar armen om Travis heen slaan en hem zeggen dat alles goed zou komen. Dat hij dan misschien geen kans meer maakte om een ster op het honkbalveld te worden, maar dat hij altijd een held zou blijven. De man die zijn geboortedorp had verlaten en dromen had gerealiseerd die de meesten als kind al hadden opgegeven.

Maar helaas was hij ook altijd de man gebleven wiens gezicht ze voor zich gezien had terwijl ze in de brugklas had liggen tongen met haar hoofdkussen. En nu, als volwassen vrouw, zag ze hem nog steeds voor zich, tijdens heel wat minder onschuldige handelingen, waarvoor meestal een apparaat op batterijen en twintig minuutjes alleen nodig waren.

Maar ze dwaalde af.

Haar liefde voor Travis was overduidelijk. Zelfs haar broer en zus waren ervan op de hoogte, maar deden het af als een onschuldige kalverliefde van hun irritante kleine zusje. Het was niet anders. Ze zou de ergste lastpak aan deze kant van Long Island zijn. En een effectieve ook. Hopelijk.

'Hé!' Georgie haalde uit en slingerde de volle beker met gesmolten ijs richting Travis' naakte rug, gefascineerd toekijkend hoe het zich als een soort Rorschach-tekening uitspreidde over zijn schouders. En haren. En hoofdeinde. Het was bijna mooi te noemen. 'Sta op!'

Travis was waarschijnlijk dronken geweest toen hij zich op het

bed had laten vallen, want het duurde een volle vijf seconden voordat hij doorhad dat er vloeibare smurrie over zijn huid en op de lakens gleeed. Zijn hoofd kwam omhoog en met zijn rechterpols veegde hij het ijs van zijn voorhoofd. ‘What the fuck?’

Zijn barse toon riep meteen beelden van bijtsporen en massageolie op bij Georgie – echt, halleluja voor het internet – maar ze negeerde de reactie. ‘Ik zei sta op. Je bent walgelijk.’ Ze bukte zich en raapte een vieze boxersshort van de grond, die ze aan het puntje van haar wijsvinger liet bungelen. ‘Dit kan slechts op twee manieren aflopen. Of je gezicht wordt aangevreten door ratten of dit appartement wordt onbewoonbaar verklaard door de brandweer.’

‘Georgie?’ Met zijn gezicht weer in het kussen, draaide Travis zijn hoofd net genoeg om haar te herkennen. Daar was hij weer. Die gezichtsuitdrukking waarmee ze al sinds haar geboorte geconfronteerd werd. Die schreeuwde: ‘Ga weg, je hebt hier niets te zoeken!’, zonder dat er ook maar iets hardop uitgesproken werd. En hoezeer Georgie die uitdrukking ook haatte, op een gegeven moment had ze geen andere keus gehad dan hem maar te omarmen.

Je kunt je vijanden maar beter te vriend houden, nietwaar?

‘Het verbaast me dat je met al je zelfmedelijden nog in staat bent om iemand anders te herkennen.’ Georgie zuchtte en ging op de rand van het bed zitten, van de gelegenheid gebruikmakend om zijn strakke achterwerk nog eens goed in zich op te nemen. ‘Ik zag ook nog ergens een bak Lo mein liggen, daar kan ik wel als volgende mee gooien. Lekker in combinatie met vanille. Denk ik. Ik ben tenslotte geen kok.’

‘Ga weg, Georgie. What the fuck? Ik ben niet eens aangekleed.’

‘Ik heb heus wel vaker naakte mannen gezien, hoor. Honderden.’ Op dat fantastische internet. ‘Jij was altijd een negenenvijf, maar je degradeert nu toch langzaam naar een zeven.’

‘O, ja? Ik voel je anders toch echt naar mijn kont staren.’

‘Oeps. Ik dacht dat het je gezicht was.’

Cool. Goeie. Vijf minuten in de buurt van deze man en je bent weer tien jaar oud.

Travis briepte en Georgie vluchtte terug naar de woonkamer. Met haar tenen opende ze een zak met Chinees eten, checkend of er geen ongedierte in zat, voordat ze de Lo mein eruit viste. Ze deed één stap de kamer in en bekogelde haar broers oudste vriend met de noedels en rottende stukjes kip. 'Misschien dat er nog een snufje zout bij moet, om het af te maken.'

'Jij spoort niet,' brulde Travis, terwijl hij overeind kwam en zijn benen over de rand van het bed zwaaide. De woede spatte uit elke porie van zijn honkbalerslijf, de aders in zijn nek en op zijn spierballen puilden uit. Ze had hem nog nooit eerder met een baard gezien, maar de onverzorgde staat ervan vertelde Georgie dat deze gezichtsbehandling niet het resultaat was van een veranderde stijl, maar van luiheid. 'Ga weg!' riep hij, terwijl hij zijn hoofd in zijn handen liet vallen. 'Of ik gooi je eruit.'

Ze negeerde de scherpe pijn in haar borst. 'Ik ga nergens heen.'

'Dan bel ik je broer.'

'Je doet maar.'

Travis sprong overeind en keek haar woedend aan. In elke andere situatie zouden de noedels in zijn haar komisch geweest zijn. Hij realiseerde zich blijkbaar plotseling dat hij naakt was en griste een T-shirt van een stoel om het voor zijn kruis te houden. 'Wat wil je?'

Een beladen vraag, die in twee delen beantwoord kon worden. Ze wilde zo graag één iemand in haar leven die haar als meer dan een meeloper zou zien. Al zolang ze zich kon herinneren, had ze altijd al gewild dat het Travis was die naar haar luisterde. Die haar vertelde dat ze bijzonder was. Maar op dit moment had ze aan geen van die dromen en verlangens iets. Waarschijnlijk zou ze er nooit iets aan hebben. 'Ik wil dat je niet langer zo'n egoïstische klootzak bent. Iedereen maakt zich zorgen om je. Mijn broer, mijn ouders, de verliefde groupies hier in het dorp. Iedereen vraagt zich af hoe ze je op kunnen vrolijken. Maar misschien geniet je er gewoon van om in het middelpunt van de belangstelling te staan, of dat nu in positieve of negatieve zin is.'

Hij spreidde zijn armen, het T-shirt nog in zijn hand.

Penis.

Daar hing hij. Lang en dik en gekroond als een koning. Ze noemden hem niet voor niets Dubbelknuppel. Sinds hij in zijn eerste jaar door de paparazzi gekiekt was in een compromitterende houding met een Zweedse popster, waren de media al gefascineerd geweest door Travis en hadden ze verslag gedaan van zijn nooit aflatende onenightstands en opmerkelijke veroveringen. In de stadions klonk *It wasn't me* van Shaggy uit de luidsprekers wanneer hij aan slag was. Vrouwen gilden.

Allemaal terwijl Georgie op Long Island in kleermakerszit voor de televisie hing.

De *Player's Player*. De ándere Koning van de Homerun. De Achterbank Atleet. En hoewel hij zelfs nu, in deze verformfaaide toestand, nog steeds woest aantrekkelijk was, ontbrak het hem op dit moment wel aan zijn anders zo arrogante charme.

‘Dacht je dat ik dit fijn vind?’

‘Ja,’ antwoordde ze. ‘Volgens mij wil je hier nooit meer weg, omdat je het dan niet opnieuw hoeft te proberen.’ Terwijl ze zo nonchalant mogelijk de kamer uit wandelde, riep ze nog even over haar schouder: ‘Ik denk dat je een watje bent. Ik denk dat je hier hebt zitten janken om al je hoogtepunten, je afvragend waar het allemaal fout gegaan is. Wat een sneu cliché. Ik zal mijn broer zeggen dat hij maar eens op zoek moet gaan naar een coolere vriend.’

‘Wacht eens even, verdomme,’ bulderde Travis, terwijl hij haar de slaapkamer uit volgde, een doodgewone, alledaagse, verrukkelijk woedende sportman die ooit genomineerd was voor Nieuwkomer van het Jaar. ‘Je doet alsof ik zojuist ontslagen ben van een of ander onbenullig baantje. Ik was een professionele honkballspeler, Georgie. Mijn hele leven heb ik daarnaartoe gewerkt. Vanaf daar kon het alleen nog maar bergafwaarts gaan. En dat is waar ik nu zit.’

Verrast deed ze een stap achteruit. Travis Ford was onzeker genoeg om zichzelf een mislukking te noemen? Ze had hem nooit anders gekend dan als belachelijk zelfverzekerd, te zelfverzekerd zelfs. Maar haar aarzeling had ervoor gezorgd dat hij weer lang-

zaam teruggelopen was naar de slaapkamer en dus verdrong ze haar medelijden en ging verder: 'Blijf dan ook maar liggen. Word maar zo'n zielige ooit beroemde sporter die, elke keer dat hij meer dan twee biertjes opheeft, weer met datzelfde tragische blessureverhaal komt.' Ze gebaarde naar het appartement. 'Je was er bijna. Geef het nu niet op.'

'Het is nog maar een maand geleden,' zei Travis ziedend.

'Een maand waarin je een nieuw plan had kunnen bedenken, als je niet zo'n watje geweest was.' Ze trok een wenkbrauw op. 'Zoals ik al zei.'

'Jij bent nog een kind. Wat snap jij hier nu van?'

O, dat was bijna de genadeklap, die o zo bekende woorden die Georgie op haar meest gevoelige plek raakten. Als ze niet was opgegroeid met Travis, was ze nu misschien ergens in een hoekje haar wonden gaan likken. Maar deze man had wel duizend keer tegenover haar aan de keukentafel gezeten. Haar door haar haren gewoeld, uit dezelfde schaal met popcorn gegeten tijdens films, haar beschermd tegen gemene kinderen. Travis en Stephen mochten haar tenslotte pesten, maar anderen? Echt niet. Was ze niet al haar hele leven verliefd geweest op Travis Ford, dan had ze hem gezien als een broer. En dus wist ze dat onder dit oppervlak van bebaarde gek een sterke, zelfverzekerde man schuilging. Die alleen maar iemand nodig had om tegenaan te schoppen totdat hij weer vrij was.

'Ik heb net een huis gekocht. Mijn eigen huis. Ik ben geen kind meer, en al was ik dat? Ik heb mijn zaakjes beter voor elkaar dan jij. En ik verdien mijn geld als clown op verjaardagsfeestjes, laat dat maar eens tot je doordringen.' Georgie zweeg even om op adem te komen. 'Op dit moment heeft iedereen in het dorp medelijden met je. Ze begrijpen je verdriet.' Ze porde hem in zijn borst, vlak boven zijn rood met zwarte tatoeage van een honkbalveld. 'Maar over een halfjaar? Een jaar? Dan schudden de mensen hun hoofd en beginnen ze te lachen wanneer ze je op straat zien: moet je hem nu zien. Hij is er nooit overheen gekomen. Eeuwig zonde.'

Tegen de tijd dat Georgie uitgepraat was, ging zijn borstkas op en neer en trokken de spieren aan weerszijden van zijn kaak. ‘Wat kom je hier doen? Wat kan het je schelen?’

‘Het kan me helemaal niets schelen,’ loog ze. ‘Ik kwam alleen om het met eigen ogen te zien, omdat ik het niet kon geloven. Dat de man tegen wie we allemaal zo opkeken, een dronken slons is. Maar nu weet ik het.’

‘Verdrijf,’ sneerde Travis, terwijl hij weer een stap dichterbij kwam. ‘Ik zeg het niet nog eens.’

‘Prima. Ik moet nu waarschijnlijk toch een afspraak gaan maken voor een tetanusprik.’ Georgie draaide zich om en omzeilde een pizzadoos op weg naar de deur. ‘Ik zie je wel weer, Travis. Waarschijnlijk op de laatste barkruk in Grumpy Tom’s, mompelend over je hoogtijdagen.’

‘Het was...’

De verandering van toon deed Georgie halverwege stoppen. Ze keek nog net op tijd over haar schouder om hem een slok uit een halfllege whiskyfles te zien nemen.

‘Prof worden was de enige manier voor mij om beter te zijn dan hij, oké? En nu heb ik geen enkele mogelijkheid meer om beter te zijn. Ik ben niets. Ik ben hem.’

‘Wat een onzin, Travis Ford,’ fluisterde ze, niet in staat om harder te praten. ‘Het is je gelukt. Je hebt bereikt wat je wilde. Iedereen wordt wel eens de dupe van omstandigheden en jij hebt gewoon heel veel pech gehad. Maar je bent hem alleen maar als je je erbij neerlegt en het slachtoffer gaat uithangen.’ Ze draaide zich weer om, voordat hij de tranen in haar ogen kon zien. ‘Je bent beter dan dat.’

Georgie liet Travis achter tussen het afval, kijkend alsof hij zojuist door de bliksem getroffen was.

En hij zou haar zeker terugzien.